

Sygn. akt III KZ 37/19

POSTANOWIENIE

Dnia 2 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku **W. R.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 2 października 2019 r.

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2019 r., II KO 50/19 o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 3 kwietnia 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo W. R. , które zgodnie z jego stanowiskiem wyrażonym w korespondencji z dnia 26 kwietnia 2019 r., zostało uznane za wniosek o wznowienie postępowania w sprawie rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy w G., sygn. akt IV K (...), zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt II AKa (...).

Jako podstawę wniosku, W. R. wskazał na korupcję w Prokuraturze Rejonowej i Policji w T.. Nadto oświadczył, że w jego ocenie, w ww. sprawie

dotyczącej wydania wyroku łącznego nie powinien orzekać sędzia, który uprzednio orzekał w sprawie zakończonej wyrokiem jednostkowym, podlegającym rozpoznaniu w sprawie dotyczącej wyroku łącznego.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt II KO 50/19, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na przedmiotowe postanowienie złożył wnioskodawca. Podnosząc okoliczności tożsame co we wniosku o wznowienie postępowania, w szczególności wskazujące na nieprawidłowości w działaniu Prokuratury Rejonowej w T. oraz Policji w T. oraz wskazując na swoją niewinność, skarżący wniósł o „pozytywne rozpatrzenie zażalenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane jest jednoznaczne stanowisko, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt III KO 25/18)

Zgodnie z dyspozycją art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Wyrażenie „oczywista bezzasadność”, w odniesieniu do wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania karnego - art. 545 § 3 k.p.k., należy rozumieć podobnie jak na gruncie przepisu art. 535 § 3 k.p.k. Zatem bezzasadność oczywista to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r.,

sygn. akt II KO 49/15). Decydująca jest sama treść wniosku o wznowienie, który może być oczywiście bezzasadny z różnych powodów, na co wskazuje użyte wyrażenie „w szczególności”. Ta oczywista bezzasadność wynikać więc może choćby z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, LEX nr 1812335).

Taka sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie. Wydając zaskarżone postanowienie Sąd Najwyższy trafnie uznał, że powołane przez W. R. okoliczności nie pozostają w kręgu przesłanek uzasadniających wznowienie postępowania w sprawie. Podkreślił, że samo sygnalizowanie przez wnioskodawcę korupcji w Prokuraturze i Policji w T. nie może zostać uznane za spełnienie przesłanki z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., gdyż zgodnie z treścią art. 541 § 1 k.p.k. dla przyjęcia tej przesłanki niezbędne jest, by czyn, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 - 11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k. Nadto, prawidłowo wskazał, że fakt zasiadania w składzie Sądu orzekającego w przedmiocie wydania wyroku łącznego przez sędziego, który wcześniej orzekał wobec skazanego w sprawie przestępstwa objętego wyrokiem jednostkowym, nie stanowi naruszenia art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k. i nie może być uznane za podstawę wznowienia postępowania.

Wyżej przedstawione powody upoważniały Sąd Najwyższy orzekający w dniu 25 czerwca 2019 r. do odmowy przyjęcia tego wniosku na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadnego.

W zażaleniu skarżący nie sformułował żadnych konkretnych zarzutów świadczących o wadliwości wskazanego wyżej postanowienia, ograniczając się jedynie do ponownej sygnalizacji nieprawidłowości w działaniu Prokuratury Rejonowej w T. oraz Policji w T., a nadto wyrażenia przekonania o swojej niewinności. Okoliczności te nie mogły jednak doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego postanowienia.

W tym stanie rzeczy uznać należało, że zaskarżone postanowienie Sądu Najwyższego jest w pełni zasadne i jako takie należało je utrzymać w mocy.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

I.n